

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Markem Doležalem v právní věci navrhovatele **OSDA – ČR – Živnostenská banka**, IČ: 75058499, se sídlem Ostrava, Nádražní 532/157, za účasti společnosti **UNICREDIT S.P.A.**, č.z. 00348170101, se sídlem Via Alessandro Specchi 16 cap 0010, Řím, Italská republika, zastoupené JUDr. Tomášem Zagarem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8, a společnosti **UniCredit Bank Czech Republic, a.s.**, IČ: 64948242, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20, **o přezkoumání přiměřenosti protiplnění při výkupu účastnických cenných papírů,**

t a k t o :

I. Výše protiplnění za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 1.000,- Kč emitovanou společností Živnostenská banka, a.s., IČ: 00001368, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20, při přechodu všech akcií Živnostenské banky, a.s. ve vlastnictví ostatních akcionářů na hlavního akcionáře, o kterém rozhodla dne 16.8.2005 mimořádná valná hromada Živnostenské banky, a.s., se určuje částkou 5.537,- Kč.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Společnosti UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze náhradu nákladů řízení, jejíž výše bude uvedena v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci takového samostatného usnesení.

IV. Společnosti UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně ve výši 1.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se coby bývalý menšinový akcionář společnosti Živnostenská banka, a.s., IČ: 00001368, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20 (tato společnost dne 5.11.2007 zanikla fúzí sloučením s nástupnickou společností UniCredit Bank Czech Republic, a.s., na kterou přešlo jmění zanikající společnosti), návrhem na zahájení řízení došlým soudu 4.1.2006 ve znění podání došlých soudu dne 6.8.2008 a dne 30.1.2009 domáhal určení, že přiměřená výše protiplnění za jednu akcii společnosti o nominální hodnotě 1.000,- Kč, která přešla na společnost UNICREDIT S.P.A. coby hlavního akcionáře společnosti podle § 183i a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, na základě usnesení mimořádné valné hromady společnosti konané dne 16.8.2005, činí 10.000,- Kč.

Usnesení valné hromady bylo dne 28.11.2005 zapsáno do obchodního rejstříku a dne 7.12.2005 bylo zveřejněno v Obchodním věstníku. Uplynutím jednoho měsíce od tohoto zveřejnění došlo k přechodu vlastnického práva k akciím společnosti Živnostenská banka, a.s. patřícím menšinovým akcionářům na společnost UNICREDIT S.P.A. coby hlavního akcionáře. Navrhovatel byl ke dni tohoto přechodu jedním z menšinových akcionářů společnosti Živnostenská banka, a.s. Výše protiplnění určená hlavním akcionářem je dle názoru navrhovatele neadekvátní reálné hodnotě akcie. Aby byla výše protiplnění přiměřená a spravedlivá, musí být akcionáři za odnětí jeho investice poskytnuta plná náhrada. Investorovi tedy musí být umožněno za náhradu, kterou obdrží, realizovat nejméně stejně hodnotnou investici, která mu bude přinášet nejméně stejný užitek, jako by mu přinášela investice, která je mu odnímána za účelem většího hospodářského prospěchu jiné soukromé osoby. Tato podmínka vyplývá též z principu rovnosti. Společnost Živnostenská banka, a.s. se stala součástí společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. Akcionáři původní společnosti Živnostenská banka, a.s. se proto stali akcionáři společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. Tato společnost v roce 2007 vytvořila čistý zisk ve výši 3.241.000.000,- Kč. V propočtu na roční ziskovost toto činí 2.593.000.000,- Kč, tj. na základní kapitál 1.000,- Kč činí roční ziskovost 500,- Kč. Při 5 % návratnosti investice se tak cena akcie o nominální hodnotě 1.000,- Kč rovná částce 10.000,- Kč. Pokud by akcionáři společnosti Živnostenská banka, a.s. nebyli zbaveni svých akcií, mohli být nyní akcionáři společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. a ze svých akcií pobírat užitky.

Společnost UNICREDIT S.P.A. ve vyjádření k návrhu na zahájení řízení uvedla, že navrhovatel neměl na podání určovacího návrhu naléhavý právní zájem, neboť mu nic nebránilo v tom, aby se domáhal plnění, tj. zaplacení rozdílu mezi určeným protiplněním a protiplněním, o kterém se navrhovatel domnívá, že je přiměřené. Pouze ve výroku na plnění může soud bývalému akcionáři přiznat rozdíl, který je hlavní akcionář povinen zaplatit, a nikoli celou částku protiplnění, neboť by to vedlo k dvojímu plnění, když bývalý akcionář již dostal protiplnění, na kterém se usnesla valná hromada. Z obsahu návrhu na zahájení řízení není zřejmé, jak navrhovatel dospěl k částce 10.000,- Kč za akcii. Pokud vychází z údajů o čistém zisku společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. za období po uskutečnění vytěsnění, jedná se o nepřípustnou zpětnou úpravu výše protiplnění na základě skutečných výsledků dosažených po vytěsnění. Společnost UNICREDIT S.P.A. vyplatila bývalým akcionářům protiplnění, jehož přiměřenost doložila v souladu se zákonem znaleckým posudkem č. 12424877/05 vypracovaným společností E&Y Valuations s.r.o. Společnost UNICREDIT S.P.A. poskytla znaleckému ústavu všechny podklady, které znalecký ústav ke splnění zadání potřeboval, a nemá žádný důvod pochybovat o správnosti oceňovací metody zvolené znaleckým ústavem nebo o výsledku, ke kterému znalecký ústav dospěl. Navrhovatel vznikl jako organizační jednotka sdružení až dne 31.10.2005, tj. více než dva měsíce po konání mimořádné valné hromady společnosti Živnostenská banka, a.s., která rozhodla o přechodu akcií na hlavního akcionáře. Navrhovatel přitom postupoval podle ustáleného vzorce, kdy si organizační jednotka občanského sdružení OSDA obstará jednu akcii v době, kdy je o vytěsnění již rozhodnuto, a poté zahájí řízení o přezkoumání výše protiplnění. Nárok na přezkoumání přiměřenosti protiplnění přiznaný zákonem slouží k ochraně osoby, která byla minoritním akcionářem v době, kdy valná hromada přijala rozhodnutí, tj. k ochraně vytěsněného akcionáře, jehož investice byla přechodem akcií na hlavního akcionáře zmařena, a nikoli k ochraně osoby, která „investovala“ v době, kdy již bylo o vytěsnění rozhodnuto. Nákup akcie při znalosti výše protiplnění přiznaného rozhodnutím valné hromady a záměr dosáhnout zvýšení vyplácené částky prostřednictvím soudního přezkumu není investicí, ale jde o spekulaci na budoucí zisk. Takovému výkonu práva nelze poskytnout ochranu. Oprávnění domáhat se přezkumu přiměřenosti protiplnění není spojeno s akcií, nýbrž je

spojeno s osobou akcionáře, do jehož vlastnického práva bylo zasaženo. Není sporu o tom, že menšinový akcionář, od kterého navrhovatel akcii koupil, své právo na soudní přezkum přiměřenosti protiplnění v zákonné lhůtě nevykonal. Stejně tak je nesporné, že toto právo ani nepřevedl (nepostoupil) na navrhovatele. Z toho vyplývá, že navrhovatel nebyl aktivně věcně legitimován k podání návrhu na zahájení řízení. Společnost UNICREDIT S.P.A. proto navrhla, aby soud návrh na zahájení řízení zamítl.

Společnost UniCredit Bank Czech Republic, a.s. ve vyjádření k návrhu na zahájení řízení uvedla, že rozhodnutím soudu v předmětné věci nemůže být nijak dotčena, v řízení se nejedná ani o jejich právech ani o jejich povinnostech. Bez ohledu na to, jak soud rozhodne, nemůže být společnost UniCredit Bank Czech Republic, a.s. z takového rozhodnutí k ničemu povinna ani k něčemu oprávněna. Je totiž naprosto zřejmé, že společnost Živnostenská banka, a.s. coby právní předchůdkyně společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. nikdy neměla, nemá a nemůže mít žádnou povinnost v procesu výkupu svých vlastních akcií tehdejším majoritním akcionářem. Už jen z toho důvodu by měl být návrh na zahájení řízení podaný proti společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. zamítnut. Společnost UniCredit Bank Czech Republic, a.s. dále namítla, že navrhovatel nebyl v době konání mimořádné valné hromady akcionářem společnosti Živnostenská banka, a.s. a v době, kdy akcii této společnosti kupoval, již věděl, za jakou cenu tato akcie bude vykoupena majoritním akcionářem. Akcii proto navrhovatel koupil pouze za účelem zahájení tohoto řízení, nikoli za účelem investice. Pokud akcii koupil za cenu 5.000,- Kč, jak sám uvedl, je evidentní, že akcie tuto hodnotu na trhu měla, a že tedy znalecký posudek byl správný. Veškeré úvahy navrhovatele o hodnotě akcií společnosti Živnostenská banka, a.s. nebo její nástupkyně v budoucnu jsou spekulativní, neboť dnešní hodnota akcií není předmětem tohoto řízení.

V této věci jde o řízení s mezinárodním prvkem, neboť společnost UNICREDIT S.P.A. má sídlo na území Italské republiky. Soud proto nejprve zkoumal pravomoc českých soudů věc projednat a rozhodnout. Podle Článků 2 odst. 1 a 6 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22.12.2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, které se vzhledem k zásadě přednostní aplikace komunitárního práva má aplikovat přednostně před ustanovením § 37 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, je dána pravomoc (mezinárodní příslušnost) českých soudů věc projednat a rozhodnout, neboť společnost UniCredit Bank Czech Republic, a.s., která je ve faktickém postavení žalovaného, má sídlo na území České republiky a právní nároky navrhovatele ve vztahu ke společností UniCredit Bank Czech Republic, a.s. a UNICREDIT S.P.A. jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních. Společnost UNICREDIT S.P.A. se navíc ve smyslu Článku 24 shora citovaného nařízení k návrhu na zahájení řízení věcně vyjádřila a dostavila se k jednání soudu, přičemž nepřislušnost soudu nenamítla.

V tomto řízení je projednáván spor z právního vztahu mezi společníky obchodní společnosti navzájem týkající se účasti na společnosti. Jde tedy o řízení podle § 9 odst. 3 písm. g) o.s.ř., v němž se v souladu s § 200e odst. 3 o.s.ř. účastenství řídí ustanovením § 94 odst. 1 věty první o.s.ř. a v němž se rozhoduje usnesením. Žádná mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, ani žádný právní předpis Evropské unie neobsahuje přímé či kolizní normy týkající se projednávané věci. Jelikož společnost Živnostenská banka, a.s., o jejíž vnitřní poměry v projednávané věci jde, byla založena podle českého práva, řídí se v souladu s § 22 větou druhou zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění

pozdějších předpisů, její vnitřní poměry (tj. též právní vztahy mezi společníky této obchodní společnosti navzájem týkající se účasti na společnosti) právním řádem České republiky.

Mezi účastníky bylo nesporné a vyplývá to i z notářského zápisu sepsaného JUDr. Martinem Foukalem, notářem se sídlem v Praze, dne 16.8.2005 pod zn. N 371/2005 NZ 336/2005, že dne 16.8.2005 se konala mimořádná valná hromada společnosti Živnostenská banka, a.s., která na žádost hlavního akcionáře UniCredit Italiano S.p.A., č.z. 00348170101, se sídlem Via Dante 1, 16 121 Janov, Italská republika, vlastnického kmenové akcie společnosti Živnostenská banka, a.s. představující podíl na základním kapitálu ve výši 96,63 % rozhodla usnesením o přechodu akcií společnosti Živnostenská banka, a.s. ve vlastnictví ostatních akcionářů na hlavního akcionáře podle § 183i a násl. obchodního zákoníku, a to ke dni, kdy uplyne jeden měsíc od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku. Právo na protiplnění bylo stanoveno v souladu s § 183j odst. 6 obchodního zákoníku ve výši 5.000,- Kč za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 1.000,- Kč. Tato výše protiplnění byla znaleckým posudkem č. 21/12424877/05 vypracovaným společností E&Y Valuations s.r.o., který tvoří přílohu č. 5 notářského zápisu, posouzena jako přiměřená ve smyslu § 183i a násl. obchodního zákoníku. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že usnesení valné hromady ze dne 16.8.2005 bylo dne 28.11.2005 zapsáno do obchodního rejstříku a dne 7.12.2005 bylo zveřejněno v Obchodním věstníku. Ze Stanov Ochranného sdružení drobných akcionářů (OSDA) ze dne 27.10.2005 registrovaných u Ministerstva vnitra, z Registračního listu organizační jednotky ze dne 31.10.2005 a z Dokladu o přidělení identifikačního čísla ze dne 31.10.2005 soud zjistil, že navrhovatel je organizační složkou Ochranného sdružení drobných akcionářů (OSDA) coby právnické osoby registrované podle § 6 a násl. zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, že vznikl dne 31.10.2005, že má podle stanov sdružení právní subjektivitu a že je podle stanov sdružení oprávněn jednat svým jménem. Cílem sdružení podle jeho stanov je mj. sdružovat drobné akcionáře za účelem prosazování společných zájmů v akciových společnostech, vyvíjet činnost proti zneužití většiny majoritním akcionářem a využívat všech stávajících legislativních nástrojů daných českým právním řádem k ochraně zájmů drobných akcionářů. Ze změnového výpisu z účtu majitele cenných papírů ze dne 10.1.2006 soud zjistil, že navrhovatel byl u Střediska cenných papírů do 10.1.2006 evidován jako majitel 1 ks akcie společnosti Živnostenská banka, a.s. o jmenovité hodnotě 1.000,- Kč. Dne 10.1.2006 byl v evidenci zapsán přechod této akcie na základě § 183i a násl. obchodního zákoníku.

Sporné mezi účastníky bylo, jaká byla obecná cena jedné kmenové akcie o nominální hodnotě 1.000,- Kč emitované společností Živnostenská banka, a.s., IČ: 00001368, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20, ke dni 10.1.2006. Ze znaleckého posudku podaného Vysokou školou ekonomickou v Praze, Institutem oceňování majetku, znaleckým ústavem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování podniků a jejich částí a oceňování cenných papírů, soud zjistil, že nejpravděpodobnější úroveň obecné ceny jedné kmenové akcie o nominální hodnotě 1.000,- Kč emitované společností Živnostenská banka, a.s., IČ: 00001368, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20, ke dni 10.1.2006, a to při použití metody nepřímého ocenění akcie, tj. prostřednictvím ocenění společnosti, která akcii emitovala, a poměrným rozložením této hodnoty na všechny emitované akcie činí po zaokrouhlení na celé Kč 5.537,- Kč, přičemž obecná cena akcie se podle názoru znaleckého ústavu nachází v intervalu 4.983,- Kč až 6.091,- Kč. K tomuto závěru dospěl znalecký ústav poté, co k námitce společnosti UNICREDIT S.P.A. a na výzvu soudu zohlednil vliv velikosti Živnostenské banky, a.s. a HVB Bank Czech republic a.s. na rozdělení synergických efektů.

Provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, uvedené listinné důkazy považuje soud za věrohodné, plně prokazují zjištěné skutečnosti shora uvedené, soud nemá důvodu pochybovat o skutečnostech z nich zjištěných. Též shora uvedený znalecký posudek soud hodnotí jako věrohodný a vnitřně nerozporný. Znalecký ústav své závěry přesvědčivě odůvodnil, dostatečně se vypořádal s námitkami účastníků a s Revizním znaleckým posudkem č. 22/23659432/10 ke znaleckému posudku zpracovaným dne 1.11.2010 společností E&Y Valuations s.r.o. a předloženým soudu společností UNICREDIT S.P.A. a rovněž logicky a srozumitelně zodpověděl všechny otázky položené při výslechu zpracovatele posudku. Soud neposuzoval věcnou správnost znaleckých závěrů, neboť tyto závisí na odborných znalostech, které soud nemá a pro které právě znalecký ústav ustanovil.

Po provedeném dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru, že na základě usnesení valné hromady společnosti Živnostenská banka, a.s. přijatého na návrh společnosti UNICREDIT S.P.A. (tehdy s obchodní firmou UniCredit Italiano S.p.A.) vlastníci akcie, jejichž souhrnná jmenovitá hodnota přesahovala 90 % základního kapitálu společnosti Živnostenská banka, a.s., došlo k přechodu ostatních akcií společnosti Živnostenská banka, a.s. na společnost UNICREDIT S.P.A. za určené protiplnění ve výši 5.000,- Kč za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 1.000,- Kč, ačkoli tato akcie měla v době přechodu obecnou cenu 5.537,- Kč.

Shora uvedená skutková zjištění posoudil soud po právní stránce následovně: Na projednávanou věc je nutné aplikovat ustanovení § 183i a násl. obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 31.3.2008 (§ 66 odst. 1 zákona č. 104/2008 Sb.). Je nepochybné, že navrhovatel podal návrh na zahájení řízení ve lhůtě uvedené v § 183k odst. 1 obchodního zákoníku ve spojení s § 122 odst. 2 větou první zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, tj. do měsíce ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady do obchodního rejstříku v Obchodním věstníku, neboť k tomuto zveřejnění došlo dne 7.12.2005 a návrh na zahájení řízení byl u soudu podán dne 4.1.2006. Jako mnohem složitější se jeví posouzení otázky aktivní věcné legitimace navrhovatele, který v době konání valné hromady, na níž bylo o přechodu akcií rozhodnuto, akcionářem společnosti Živnostenská banka, a.s. nebyl a stal se jím až později. Ustanovení § 183k odst. 1 obchodního zákoníku uvádí, že osobami oprávněnými požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění jsou vlastníci účastnických cenných papírů, výslovně však nestanoví, k jakému okamžiku se má vlastnictví těchto osob vázat.

Soudu je znám obsah usnesení Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 21.10.2010, č.j. 7 Cmo 448/2009-523, které posuzovalo obdobný případ a podle kterého *účelem a smyslem ust. § 183k odst.1 obch.zák. je ochrana práv minoritních akcionářů, konkrétně práva na přiměřené protiplnění za akcie přecházející postupem podle ust. § 183i a násl. obch.zák. do vlastnictví hlavního akcionáře. Z citovaného znění ust. § 183k odst.1 obch.zák. vyplývá, že právo domáhat se u soudu přezkoumání přiměřenosti výše protiplnění mají „vytěsnění“ minoritní akcionáři, tedy ti, kteří byli akcionáři ke dni svolání či konání valné hromady, která rozhodla o přechodu všech ostatních účastnických cenných papírů společnosti, tj. akcií ve vlastnictví minoritních akcionářů, na hlavního akcionáře...Dle názoru odvolacího soudu ze znění ust. § 183k odst.1 obch.zák. nelze dovodit, že by právo k podání návrhu na přezkoumání přiměřenosti protiplnění určeného v souvislosti s rozhodnutím valné hromady o přechodu všech ostatních účastnických cenných papírů (akcií minoritních akcionářů) na hlavního akcionáře, svědčilo i dalším osobám než vytěsněným akcionářům. Za vytěsněného akcionáře společnosti, v daném případě společnosti METALIMEX a.s., nelze pokládat osobu, která akcii či akcie společnosti, jejíž valná hromada postupem podle ust. § 183i a násl. obch.zák. rozhodla o přechodu akcií minoritních akcionářů na hlavního*

akcionáře, nabyla od vytěsněného akcionáře až následně, dokonce až po té, kdy již usnesení valné hromady o „vytěsnění“ bylo zapsáno do obchodního rejstříku a tento zápis byl zveřejněn v Obchodním věstníku. Taková osoba se sice stala akcionářem společnosti, která akcie emitovala, ovšem s vědomím, že již bylo rozhodnuto o přechodu vlastnictví akcií na hlavního akcionáře za určené protiplnění a že ze zákona uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku přejde vlastnictví jím kupované akcie na hlavního akcionáře (§ 183l odst.3 obch.zák.), ale není vytěsněným akcionářem, kterému svědčí právo domáhat se u soudu přezkoumání přiměřenosti protiplnění dle ust. § 183k odst.1 obch.zák., neboť k jeho „vytěsnění“ z předmětné společnosti nedošlo. V řízení nebylo sporným, že o přechodu akcií minoritních akcionářů na hlavního akcionáře podle ust. § 183i obch.zák. rozhodla valná hromada společnosti METALIMEX a.s. dne 26.8.2005, že usnesení valné hromady bylo zapsáno do obchodního rejstříku (9.9.2005) a tento zápis byl zveřejněn v Obchodním věstníku dne 27.9.2005. Bylo také prokázáno, že navrhovatel vznikl dne 21.10.2005 a že dne 26.10.2005, kdy podal žalobu u soudu, se stal vlastníkem 1 akcie emitované společností METALIMEX a.s., jejíž valná hromada dne 26.8.2005 přijala rozhodnutí dle ust. § 183i obch.zák. Z toho je bezpochyby zřejmé, že navrhovatel ke dni svolání ani konání valné hromady rozhodující o přechodu akcií minoritních akcionářů na hlavního akcionáře dle § 183i obch.zák. nebyl minoritním akcionářem společnosti METALIMEX a.s., a tedy nejde o akcionáře, který byl „vytěsněn“, slovy navrhovatele „jehož investice byla zmařena“, a kterému by svědčilo právo domáhat se u soudu přezkoumání přiměřenosti výše protiplnění určeného hlavním akcionářem, resp. rozhodnutím valné hromady společnosti, která rozhodla o přechodu akcií minoritních akcionářů na hlavního akcionáře. Vzhledem k době vzniku navrhovatele, nabytí vlastnictví 1 akcie emitenta METALIMEX a.s. a podání návrhu na přezkoumání přiměřenosti protiplnění u soudu v poslední den prekluzivní lhůty, se i odvolacímu soudu jeví nejen nabytí vlastnictví 1 akcie společnosti METALIMEX a.s., ale i samotné zřízení navrhovatele, jakožto organizační složky občanského sdružení OSDA s právní subjektivitou, jen jako účelové, aby bylo možno ze strany občanského sdružení, resp. jím účelově zřízené organizační složky OSDA – ČR- METELIMEX zahájit předmětné soudní řízení. Za zavádějící pokládá odvolací soud tvrzení navrhovatele, že jeho investice do akcie byla zmařena, neboť mu byla proti jeho vůli odňata, že hodlal nadále akcii držet a být akcionářem společnosti METALIMEX a.s., u níž předpokládal kladný ekonomický vývoj a tedy ziskovost. Akcii nakupoval již s vědomím, že o přechodu vlastnictví akcií již bylo valnou hromadou společnosti rozhodnuto, toto rozhodnutí valné hromady již bylo zveřejněno, a musel mu být i znám den přechodu vlastnictví akcií minoritních akcionářů na hlavního akcionáře, kterým byl den 27.10.2005, a přesto akcii koupil. Současně však navrhovatel tvrdil, že jeho rozhodnutí nakoupit akcii v okamžiku, který mu umožní co nejkratší dobu jejich držení a dosažení co nevyšší ziskovosti je „nejracionálnější investičním rozhodnutím“. Tím fakticky sám popírá, že by akcii kupoval se záměrem tuto nadále držet a být akcionářem společnosti METALIMEX a.s. Dle názoru odvolacího soudu rozhodnutí navrhovatele nakoupit akcii (26.10.2005) v okamžiku, který mu umožní co nejkratší dobu jejich držení a dosažení co nevyšší ziskovosti, není jak dovozuje navrhovatel „nejracionálnější investičním rozhodnutím“, ale jedná se o rozhodnutí spekulativní. Investice znamená vložení kapitálu do určitých statků, které nepřinášejí okamžitý prospěch, prospěch se projeví teprve v budoucnu. O spekulaci pak jde při nákupu akcií nikoliv pro potřebu jejich vlastnictví (jejich držení), ale s výhledem na růst jejich hodnoty a následný zisk.

Soud se s právními závěry citovanými ve shora uvedeném usnesení neztotožňuje. Především zákon sám nestanoví a výslovně z něj nevyplývá, že právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění mají pouze vytěsnění minoritní akcionáři, tedy ti, kteří byli akcionáři ke dni svolání či konání valné hromady. Zákon jako osoby oprávněné totiž označuje pouze vlastníky účastnických cenných papírů, tj. vlastníky akcií vyjma hlavního

akcionáře, který z povahy věci oprávněnou osobou být nemůže. Právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění je nepochybně právem majetkové povahy a je spojeno s akcií, neboť vzniká v důsledku vlastnického práva k akci. Sám zákon ostatně stanoví, že toto právo má pouze vlastník akcie. Výlučnou majetkovou povahu toto právo má z toho důvodu, že jeho vznik není zdůvodněn potřebou ochrany osobnosti, jména, názvu či dobré pověsti jeho nositele, nýbrž potřebou ochrany jeho majetkových zájmů (investice), a uspokojení tohoto práva je realizováno penězi, nikoli jiným zadostiučiněním, např. ve formě omluvy, jak je tomu obvyklé u práv osobního charakteru. Dle názoru soudu tedy nejde o právo osobní povahy. Podle soudu neexistuje ani žádný důvod, aby toto majetkové právo bylo vázáno na konkrétní subjekt – akcionáře, který byl akcionářem ke dni svolání či konání valné hromady. Je totiž obecnou vlastností majetkových práv, že jsou převoditelná, tj. dá se s nimi obchodovat. K tomu, aby majetkové právo bylo výjimečně vázáno na konkrétní osobu a bylo nepřevoditelné, musí existovat nějaký zvláštní důvod - buď samotná povaha tohoto práva anebo výslovné zákonné či smluvní ujednání. Dle přesvědčení soudu však takový zvláštní důvod nepřevoditelnosti u práva požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění neexistuje. Podle § 156a odst. 1 obchodního zákoníku převodem akcie se převádějí všechna práva s ní spojená, pokud zákon nestanoví jinak. Podle § 156a odst. 2 a 3 obchodního zákoníku lze samostatně převádět právo na vyplacení dividendy, přednostní právo na upisování akcií a vyměnitelných a prioritních dluhopisů a právo na vyplacení podílu na likvidačním zůstatku spojené jinak s akcií, přičemž samostatně převoditelné právo spojené s akcií se převádí smlouvou o postoupení pohledávky. Jelikož právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění není v zákoně výslovně uvedeno jako samostatně převoditelné právo, lze jej převést pouze s akcií, s níž je spojeno. Zároveň lze konstatovat, že s převodem akcie se vždy převádí i toto právo, tj. akcie nemůže být převedena bez tohoto práva, neboť zákon vylučuje, aby existovalo samostatně. Je tedy nesprávná úvaha společnosti UNICREDIT S.P.A., že právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění mohlo být samostatně převedeno (postoupeno) na navrhovatele. Soud proto nutně musel dospět k závěru, že aktivně legitimován k podání návrhu o přezkoumání přiměřenosti protiplnění je akcionář, jehož akcie přešla (či přešly, bylo-li jich víc) na hlavního akcionáře (tj. poslední vlastník akcie či akcií v době jejich přechodu na hlavního akcionáře) a kterému bylo (má být) podle § 183m odst. 2 a 3 obchodního zákoníku protiplnění zapláceno, nikoli osoba, která byla akcionářem ke dni svolání či konání valné hromady a akcii či akcie ještě před jejich přechodem na hlavního akcionáře převedla na třetí osobu, v důsledku čehož již právo na protiplnění od hlavního akcionáře nemá. Tento závěr ostatně vyplývá i z odborné literatury. Aktivně legitimován v řízení podle § 183k odst. 1 ObchZ je vlastník účastnických cenných papírů (vyjma hlavního akcionáře). Výkladem lze dovodit, že aktivní věcná legitimace svědčí rovněž majiteli akcionářských práv, která mají v důsledku výkonu práva výkupu přejít na hlavního akcionáře, byť tato práva nejsou vtělena do cenného papíru. V té souvislosti vzniká otázka, zda lze v řízení podle § 183k odst. 1 ObchZ pokračovat a rozhodnout, jestliže navrhovatel v jeho průběhu toto právní postavení pozbuje. Řešení bude záviset na způsobu, jakým navrhovatel přijde o toto právní postavení. Jestliže navrhovatel převede účastnické cenné papíry, které jej opravňují k podání návrhu, na třetí osobu, ztratí též aktivní věcnou legitimaci. Opačný závěr bude nutně dovodit, ztratí-li postavení vlastníka účastnických cenných papírů (resp. majitele akcionářských práv) právě v důsledku toho, že tyto cenné papíry (resp. tato práva) ze zákona přešly na hlavního akcionáře. (Dědič, J., Štenglová, I., Kříž, R., Čech, P.: Akciové společnosti. 7. přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 341). Dle názoru je zcela nerozhodné, s jakým úmyslem navrhovatel kupoval předmětnou akcii, zejména je zcela nerozhodná skutečnost, že tak činil s vědomím, že již bylo rozhodnuto o přechodu vlastnictví akcií na hlavního akcionáře za určené protiplnění a že ze zákona uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku přejde vlastnictví

jím kupované akcie na hlavního akcionáře. Vrchní soud v Praze v této souvislosti u navrhovatele zmínil spekulativní úmysl a odlišil spekulaci (navrhovatel) od investice (vytěsnění minoritní akcionáři). Dle názoru soudu nelze pojmy investice a spekulace v obchodu dost dobře rozlišovat, neboť investice v sobě spekulaci z povahy věci vždy obsahuje. Těžko si představit rozumného investora investujícího své peníze nikoli za účelem zisku. Je tedy zřejmé, že každý rozumný investor spekuluje s tím, že investicí získá. Je zcela nepodstatné, zda a kdy investor zisk očekává a zda se zisk skutečně dostaví, podstatné je, že se ziskem od počátku kalkuluje. Jen stěží lze dle názoru soudu považovat založení navrhovatele a zakoupení akcie za účelem zahájení tohoto řízení za jednání v rozporu s dobrými mravy. Obecně uplatnění práva u soudu není nemravné. Pokud se vytěsněný akcionář nechtěl obrátit se svým právem na soud a radši akcii prodal osobě, která tak chce učinit místo něj a která byla za tím účelem (ochrany práv menšinových akcionářů) založena, nespátňuje soud v tomto jednání nic závadného. Je zřejmé, že navrhovatel sám by případnou výhrou v tomto řízení nezískal žádný významný majetkový prospěch, ale naopak by naplnil účel, pro který byl zřízen a který je zcela v souladu se zákonem, tj. umožnil by ostatním menšinovým akcionářům získat skutečně přiměřené protiplnění od hlavního akcionáře. Výplata skutečně přiměřeného protiplnění menšinovým akcionářům hlavním akcionářem byla ostatně i záměrem zákonodárce, když uzákonil právo na soudní přezkum přiměřenosti protiplnění stanoveného hlavním akcionářem. Soud proto uzavírá, že navrhovatel byl k podání návrhu na zahájení řízení oprávněn, tj. byl aktivně věcně legitimován. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani právní závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24.6.2009, sp.zn. 29 Cdo 4354/2008, kterými na podporu svého názoru o nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatele argumentovala společnost UNICREDIT S.P.A. a podle kterých *nabyla-li osoba postavení opravňující k podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady až po přijetí napadeného usnesení, není aktivně věcně legitimována k podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady do té doby, dokud není na svých právech usnesením valné hromady přímo dotčena. Taková osoba bude aktivně věcně legitimována především tehdy, jestliže skutečnost, že valná hromada společnosti přijala (v rozporu se zákonem) usnesení, jež významně zasahuje do jejích práv, mohla - aniž vynaložila nepřiměřenou námahu - rozpoznat až poté, co nabyla akcie společnosti.* Předně je třeba uvést, že navrhovatel bezesporu byl rozhodnutím valné hromady o přechodu akcií na hlavního akcionáře přímo dotčen, neboť výše protiplnění v rozhodnutí valné hromady uvedená podle jeho názoru není přiměřená, čímž je porušeno jeho právo na obdržení přiměřeného protiplnění za akcii, o níž přišel. Jinými slovy řečeno, navrhovatel má za to, že za svou akcii v důsledku rozhodnutí valné hromady obdržel méně, než podle zákona obdržet měl. Jediný způsob, jak se navrhovatel mohl proti dle jeho názoru nesprávně určené výši protiplnění bránit, bylo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti valnou hromadou určeného protiplnění. Jak již bylo výše konstatováno, v době zahájení řízení toto právo svědčilo pouze navrhovateli jako poslednímu vlastníku akcie před jejím přechodem na hlavního akcionáře, nikoli jeho právnímu předchůdci. Je však potřebné zdůraznit, že závěry formulované ve shora citovaném usnesení na projednávaný případ nedopadají, neboť se týkají práva domáhat se vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady soudem, nikoli práva požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění. Nejvyšší soud v citovaném usnesení konstatoval, že *v projednávané věci bylo dovolateli při nabývání jediné akcie společnosti známo, že valná hromada společnosti již rozhodla o přechodu všech ostatních účastnických cenných papírů společnosti na hlavního akcionáře. Dovolatel tak dobrovolně - vlastním rozhodnutím - vstoupil do společnosti za již konstituovaného právního stavu, který se po celou dobu jeho účasti ve společnosti nezměnil. Již z této skutečnosti (která v řízení nebyla sporná), vyplývá, že napadené usnesení valné hromady nemohlo mít na právní postavení dovolatele významný vliv. Navrhovatel v projednávané věci nijak nebrojil proti skutečnosti, že bylo rozhodnuto o*

přechodu akcií na hlavního akcionáře, naopak tuto skutečnost přijal a pouze se domáhal určení přiměřené výše protiplnění. Nelze pominout ani skutečnost, že právo domáhat se vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady není na rozdíl od práva požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění čistě majetkovým právem a jen stěží lze uvažovat o jeho převoditelnosti. Automatická aplikace právních závěrů vyjádřených v soudních rozhodnutích a týkajících se pouze jednoho z těchto práv na právo druhé proto nepřichází do úvahy.

Soud se dále zabýval námitkou společnosti UNICREDIT S.P.A., podle které měl návrh na zahájení řízení směřovat na plnění, nikoli na určení, a navrhovatel neměl na podání návrhu naléhavý právní zájem. V této souvislosti postačí odkázat na právní závěr uvedený v usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16.12.2009, sp.zn. 29 Cdo 4712/2007, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 104/2010, podle kterého ustanovení § 183k obch. zák. zakládá právo akcionáře domáhat se určení výše přiměřeného protiplnění i právo domáhat se zaplacení (doplacení) protiplnění v přiměřené výši. Navrhovatele nelze zbavit práva domáhat se návrhem podle § 183k odst. 1 obch. zák. určení, jaká je výše přiměřeného protiplnění poskytnutého akcionářům podle § 183m odst. 1 obch. zák., a to aniž by musel prokazovat (v intencích § 80 písm. c/ o. s. ř.) naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Je tomu tak proto, že zákon přiznává navrhovateli právo takový návrh podat, aniž by úspěch (přípustnost) návrhu podmínil existencí naléhavého právního zájmu. Usuzovat na existenci takové podmínky prostřednictvím § 80 písm. c) o. s. ř. není možné již proto, že jde o určení právní skutečnosti a nikoli o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není (k rozdílu mezi těmito typy žalob srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 90/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Na základě takového návrhu pak soud rozhodne tak, že určí konkrétní výši protiplnění připadající na jeden účastnický cenný papír akciové společnosti, jejíž valná hromada přijala rozhodnutí podle § 183i obch. zák. Nevýhodou určovacího návrhu je, že i když navrhovatel v řízení uspěje, soudní rozhodnutí mu nemůže sloužit jako titul pro výkon rozhodnutí (exekuci). Neuhradí-li hlavní akcionář dobrovolně protiplnění ve stanovené výši, popřípadě neuhradí-li dobrovolně rozdíl mezi vyplacenou výší protiplnění a částkou vycházející z pravomocného určení výše přiměřeného protiplnění soudem, bude se muset navrhovatel obrátit znovu na soud a v novém nalézacím řízení požadovat odsouzení hlavního akcionáře k zaplacení určeného protiplnění či rozdílu mezi protiplněním vyplaceným a určeným. Při rozhodování o návrhu není soud vázán tím, jak navrhovatel vyčíslil výši přiměřeného protiplnění za jednu akcii, ani celkovou výši požadovaného protiplnění (§ 153 odst. 2 o.s.ř.). Může tedy svým rozhodnutím určit přiměřené protiplnění na jednu akcii částkou vyšší nebo naopak (aniž by ve zbývajících „části“ návrh zamítal) částkou nižší. Návrh na určení přiměřené výše protiplnění bude projednatelný (soud o něm může zákonem předvídaným způsobem věcně rozhodnout) dokonce i tehdy, omezí-li navrhovatel svůj požadavek na určení přiměřené výše protiplnění, aniž v žalobním petitu zformuluje svou představu o výši přiměřeného protiplnění na jednu akcii.

Soud se zabýval též námitkou společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s., že rozhodnutím soudu v předmětné věci nemůže být nijak dotčena a že v řízení se nejedná ani o jejich právech ani o jejich povinnostech. Jak již soud uvedl výše, v souladu s § 200e odst. 3 o.s.ř. se účastenství v tomto řízení řídí ustanovením § 94 odst. 1 věty první o.s.ř. Podle § 183k odst. 3 věty první obchodního zákoníku soudní rozhodnutí, kterým bylo přiznáno právo na jinou výši protiplnění, je pro hlavního akcionáře a pro společnost závazné co do základu přiznaného práva i vůči ostatním vlastníkům účastnických cenných papírů. S ohledem na toto ustanovení je nutné dovodit, že v tomto řízení se jedná též o právech a povinnostech obchodní

společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s., na kterou coby nástupnickou společnost přešlo v důsledku fúze sloučením jmění zanikající společnosti Živnostenská banka, a.s. Bylo proto nutné dát společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s. možnost, aby se řízení účastnila, aby se k návrhu na zahájení řízení vyjádřila a aby označila své vlastní důkazy.

Pokud jde o samotnou výši přiměřeného protiplnění, vycházel soud z níže uvedených zásad. Již s ohledem na ústavněprávní souvislosti je třeba kritérium „přiměřenosti“ vykládat tak, aby se majitelům cenných papírů dotčených výkupem dostalo plné hospodářské kompenzace práv k cenným papírům, o něž v důsledku výkupu přijdou. Protiplnění by tak mělo za všech okolností odpovídat tržní hodnotě cenných papírů, a v tomto smyslu být přiměřené a spravedlivé. Aplikují se standardní oceňovací metody čistého obchodního majetku společnosti. Ačkoliv u společností, jejichž účastnické cenné papíry nejsou kótované, již posudky nepřezkoumává Česká národní banka, z jejich metodických pokynů lze i nadále vycházet. Okamžik, k němuž je třeba přiměřenost posuzovat, není jednoznačně určen. Je logické, že znalecký posudek nemůže zohlednit vývoj v hospodaření společnosti, který nastane teprve po jeho zpracování. Z požadavku, aby posudek nebyl starší 3 měsíců před doručením žádosti, tak nemůže plynout jiný závěr, než že postačí, posoudí-li znalec přiměřenost výše protiplnění nejpозději k tomuto dni. Je též otázkou, zda lze o praktické těžkosti, které by vyvolal požadavek na jiné datum ocenění, opřít závěr, podle něhož postačí, je-li výše protiplnění přiměřená hodnotě účastnických cenných papírů právě k okamžiku, kdy byl zpracován znalecký posudek, jenž má přiměřenost doložit. Nedojde-li od zpracování znaleckého posudku k žádné změně v hospodaření společnosti, která by ovlivňovala zjištěnou hodnotu společnosti, a tudíž i účastnických cenných papírů, jež společnost vydala, problém nenastane. Pokud by se však v době mezi zpracováním posudku a přechodem vlastnického práva k účastnickým cenným papírům podstatně změnila okolnosti, za nichž byl posudek zpracován, nelze tento závěr považovat za uspokojivý. Posuzovat přiměřenost plnění k datu až o několik měsíců předcházející okamžik přechodu účastnických cenných papírů na hlavního akcionáře, se nejeví jako optimální. Z hlediska ústavní konformity úpravy je třeba poskytnout minoritním akcionářům plnění přiměřené vzhledem k situaci ve společnosti, která v ní panuje, co nejbliže dni, k němuž byli zbaveni práv k účastnickým cenným papírům, zvláště pokud jejich hodnota s přibývajícím časem roste. Zatímco tedy nelze než přijmout závěr, podle něhož znalec zhodnotí přiměřenost protiplnění k okamžiku, kdy posudek zpracovává, neboť jiné řešení není fakticky možné, domníváme se, že soud v případném řízení o přezkumu přiměřenosti výše protiplnění podle § 183k odst. 1 ObchZ musí vycházet ze stavu, jaký panoval v době přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům. Soud by se tak neměl omezit jen na přezkum posudku na základě informací dostupných jeho zpracovateli. K návrhu vlastníka účastnických cenných papírů, ale i z vlastní iniciativy (viz § 120 odst. 2 OSŘ) by si měl opatřit důkazy o případných změnách v hospodářských poměrech společnosti, jež nastaly do okamžiku přechodu a které ovlivňují výsledek přezkumu, a při rozhodování k nim důsledně přihlížet. Stejně tak i představenstvo by při formulaci vyjádření k přiměřenosti navržené výše protiplnění mělo vycházet ze stavu, v jakém se společnost aktuálně nachází (Dědič, J., Štenglová, I., Kříž, R., Čech, P.: Akciové společnosti. 7. přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 331). Že úkolem znaleckého posudku nařízeného soudem v řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění není jen přezkoumat po formální a obsahové stránce znalecký posudek předložený hlavním akcionářem, ale též nově stanovit na základě všech relevantních údajů řádnou výši protiplnění, vyplývá též z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22.5.2012, sp.zn. 29 Cdo 5290/2009. Ze shora citovaného znaleckého posudku vyplývá, že výše protiplnění určená hlavním akcionářem a uvedená v usnesení valné hromady je na samé dolní hranici znaleckým ústavem stanoveného intervalu. Tato výše tak dle názoru soudu plně hospodářsky nekompenzuje vlastnická práva k akciím, o něž

v důsledku výkupu menšinová akcionáři přišli. Za přiměřené protiplnění za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 1.000,- Kč emitovanou společností Živnostenská banka, a.s., IČ: 00001368, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 858/20, ke dni 10.1.2006, které plní zákonem stanovenou funkci, je podle názoru soudu možné považovat částku 5.537,- Kč odpovídající podle znaleckého ústavu nejpravděpodobnější úrovni obecné ceny akcie a tvořící aritmetický průměr horní a dolní hranice znaleckým ústavem stanoveného intervalu. Soud proto návrhu na zahájení řízení vyhověl a v souladu s § 183k odst. 1 obchodního zákoníku určil přiměřenou výši protiplnění za jednu akcii.

O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky soud rozhodl v souladu s § 143 odst. 1 o.s.ř., podle kterého i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Navrhovatel sice byl ve věci úspěšný pouze částečně, když soud určil výši protiplnění v menší částce, než navrhovatel navrhoval, rozhodnutí o výši protiplnění ale záviselo na znaleckém posudku. Navrhovatel tak má proti ostatním účastníkům, které s jeho návrhem nesouhlasily a navrhovaly jeho zamítnutí, právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož navrhovateli žádné náklady řízení nevznikly, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení státu se opírá o § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Navrhovatel byl ve věci úspěšný, společnosti UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. nikoli. U společností UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, jsou proto povinny s ohledem na výsledek řízení nahradit státu náklady řízení. Tuto povinnost soud stanovil za přiměřeného použití § 511 odst. 1 věty první občanského zákoníku jako společnou a nerozdílnou. Vzhledem k tomu, že výše nákladů řízení, které má stát platit, není ještě známa, neboť nebylo dosud rozhodnuto o znalečném, rozhodl soud v souladu s § 155 odst. 1 větou druhou o.s.ř. pouze o základu náhrady nákladů řízení s tím, že poté, co bude známa jejich přesná výše, určí výši náhrady samostatným usnesením.

Výrok o povinnosti společností UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. zaplatit státu soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč vyplývá z § 2 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění platném a účinném do 31.8.2011 (Čl. II zákona č. 218/2011 Sb.), podle které je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. Navrhovatel je osvobozen od soudního poplatku usnesením zdejšího soudu ze dne 9.3.2009, č.j. 77 Cm 320/2007-105, které nabylo právní moci dne 27.3.2009. U společností UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. soud nezjistil žádné důvody, které by je od soudního poplatku osvobodily. Vzhledem k tomu, že společnosti UNICREDIT S.P.A. a UniCredit Bank Czech Republic, a.s. neměly úspěch ve věci a proti navrhovateli nemají právo na náhradu nákladů řízení, jsou povinny zaplatit státu soudní poplatek za řízení. Výše poplatku je určena v souladu s Položkou 2 c) Sazebníku soudních poplatků, tj. 1.000,- Kč. Povinnost zaplatit poplatek soud stanovil jako společnou a nerozdílnou podle § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích.

Lhůta k plnění byla ve výrocích o náhradě nákladů řízení a o zaplacení soudního poplatku stanovena v délce tří dnů od právní moci usnesení v souladu s § 151 odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 160 odst. 1 částí věty před středníkem o.s.ř., která se podle § 167 odst. 2 o.s.ř. použije přiměřeně.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinné dobrovolně povinnost uloženou jim tímto usnesením, může být nařízen a proveden výkon rozhodnutí.

V Praze dne 22. března 2013

JUDr. Marek Doležal, v.r.
samosoudce

Za správnost:
Hradecká